

Katoliški GLAS

Uredništvo in uprava:
Gorica, Riva Piazzutta štev. 18
Poduredništvo:
Trst, Vicolo delle Rose štev. 7

Polletna naročnina . Lir 800
Letna naročnina . . Lir 1.500
Letna inozemstvo . . Lir 2.500
Poštno ček. račun: štev. 24/12410

Leto X. - Štev. 30

Gorica - četrtek 24. julija 1958 - Trst

Posamezna številka L 30

Prosimo Marijo za mir na svetu

Nad vesoljnim človeštvom poleg božje previdnosti čuva tudi Kristusov namestnik sv. oče. Z viška Petrovega prestola zre na vesoljni človeški rod, na vse njegovo gorje, na vse spore, na vsa trenja, ki danes razjedajo človeštvo; zlasti pa zre sv. oče na Kristusovo Cerkev, ki jo je prejel kot zaupen zaklad, kot dragoceno nevesto, da jo varuje in skrbno vodi. Zato je naravno, da sv. oče vsakotoliko spregovori kot vesoljni božnik in zlasti še kot vodnik sv. Cerkve in da dà izraza svoji zaskrbljenosti za usodo človeštva in posebno še za usodo Cerkve. Tudi o njem moremo ponoviti besede sv. Pavla: »Kdo se pohujšuje in mene ne boli... in potem še skrb za vse cerkve!« Prav iz te zaskrbljenosti za usodo sveta in sv. Cerkve je privrela sv. očetu Piju XII. tudi zadnja njegova ecičlika Meminisse juvat z dne 14. julija 1958.

Sv. oče gleda na svet in ga vidi, kako se nemiren premetava v neprestanih krčih in revolucijah tudi sedaj, 13 let po končani vojni, kako nikjer na svetu ni prave sreče in zadovoljstva. Zakaj je ni? Ker ljudje ne priznavajo božje avtoritete. Če ta odmanjka ali jo prezirajo ali ji ne odkazuje pravega prostora ali jo celo uničijo, potem je nujno, da se vse človeške ustanove zrušijo, kajti Bog je temelj vsakemu socialnemu redu. »Če Bog ne zida hiše, se zamenjuje delavci.« Krščanska vera je pa edina, ki jasno, kot nobena druga, uči do resnice, oznanja božjo pravičnost in ljubezen. Zato pa vsi tisti, ki krščanstvo prezirajo ali ga celo zatirajo, rušijo socialni temelj človeški družbi in s tem tudi temelj človeški svobodi, dostojanstvu in sreči.

Treba se je zato vrniti h krščanskim zapovedim, če hočemo graditi trdno in pravično družbo. Nevarno in drzno je, priti v spor s krščansko vero, katere večno trajanje je Bog sam zagotovil. Pomislimo samo, da država brez vere ne more imeti morale, ne npravnega reda. Vera je namreč tista, ki uči državljane spoštovanja do zakonov; ki obsoja grešne razvade, navaja državljane k čednosti, uči, da se pravilno razdeljevanje bogastva ne more izvršiti z nasiljem, temveč le s pravičnimi zakoni, s pomočjo katerih sme tudi proletarec upati, da bo prišel do boljšega življenja.

Ko na te stvari mislimo, pravi sv. oče, nam dve stvari povzročajo zaskrbljenost. Vidimo namreč, da v prenekaterih deželah krščanske zapovedi in krščanska vera niso upošteevane, kot bi morale biti. Mnogi državljani, posebno onih, ki so manj poučeni, z lahkoto postajajo plen raznih zmot, ki jih širijo vsepovsod pod vplivom resnice. Potem so razni drugi načini pohujševanja zlasti mladine s pomočjo filmov, televizije, tiska, blatenja resnice in vsega, kar bi moralo biti sveto.

Z eno besedo, sv. oče opozarja na nevarnost, ki jo predstavlja za sodobno družbo na Zapadu življenjski materializem, ki si osvaja vedno nove množice.

Na drugi strani pa vidimo, pravi sv. oče, da je sv. Cerkev, bodisi rimskega kot vzhodnega obreda, v številnih državah stiskana; verniki in tudi duhovniki so čestokrat postavljeni pred težko izbiro, ali se odpovedati javnemu širjenju in spoznavanju svoje vere ali pa se izpostaviti težki škodi. Mnogi škofje so bili že odstavljani s svojih sedežev ali zaprti. Ves katoliški tisk je skoro v celoti onemogočen; katoliške šole so ukinjene, misijonarji pregnani. Večkrat opažamo z največjo žalostjo, da se teptajo neodtujljive pravice Cerkve, da imenuje škofe, pastirje duš...

Kljub temu pa, nadaljuje sv. oče, najdemo vseeno tudi dosti zadoščenja. In to nam prihaja od vesti, kako junaško vztrajajo v zvestobi sv. Cerkvi verniki obojega obreda, četudi so večkrat brez pastirjev. Naj le vztrajajo in zaupajo Onemu, ki je rekel: »Blagor vam, kadar vas bodo preganjali zaradi pravice...«

»S prav očetovsko ljubeznijo pa opominjamo one naše predrage brate in otroke, ki so na poseben način izpostavljeni vsakovrstnemu pritisku zato, da bi se izneverili sv. Cerkvi in sv. Apostolskemu sedežu, brez katerega cerkvena edinstvo ne more imeti nobenega trdnega temelja.« Tu navaja sv. oče besede sv. Ciprijana, mučenca in škofa iz Severne Afrike, ki je čudovito lepo orisal cerkveno edinstvo kot sad povezanosti s Cerkvijo in z Apostolskim sedežem.

Preganjanci Cerkve pa naj pomnijo, kar uči zgodovina, da so vsi preganjanci prešli kakor senca, dočim božja resnica ni-

koli ne zatone. Družbo, ki jo je ustanovil Kristus, morejo napadati, toda nikakor ne premagati, zato, ker črpa svojo moč iz Boga in ne iz ljudi.

Vendar, pravi sv. oče, je dolžnost vseh, ki uživajo mir, da molijo za tiste, ki so v preganjanju. Tako so delali v apostolskih časih, tako moramo delati tudi mi sedaj. Posebno se moramo zatekati k Mariji Devici. Vsled tega prosi sv. oče vse vrhovne pastirje Cerkve, naj poskrbe, da se bodo za praznik Marije Vnebovzete opravljale molitve za mir in za preganjanje Cerkve.

Naši verniki gredo te dni v Lurd z različnimi nameni. Prav gotovo jih nese vsakdo svoj kup. Vendar bi pri tem ne smeli pozabiti na namene sv. očeta, kot so zgoraj razloženi: molimo pri luški Gospe za moralno prenovitev zapadnega sveta, kateremu pripadamo, in za mir Cerkve v vzhodnih deželah, kjer žive tako številni naši bratje.

potem ko je načrt o ustanovitvi mednarodnega policijskega zbora zaradi sovjetskega veta propadel. Predvideva pa se, da bodo Sovjeti tudi japonski predlog zavrnili. V tem primeru bodo po vsej verjetnosti sklicali izredno zasedanje Generalne skupščine ZN.

Nova iraška republika

Novo iraško republiko so doslej priznale le komunistične države z Jugoslavijo vred, čeprav slednja ni do sedaj imela z Irakom diplomatskih odnosov. Tu gre očitno za politično uslugo Nasserju, ker je po mednarodnih običajih za priznanje neke nove vlade mero-dajno dejansko obvladovanje položaja v državi in ne politična simpatija.

Revolucionarna vlada v Iraku je medtem že odpovedala bagdadske pogodbe, z Združenim arabsko republiko pa je sklenila nenapadno prijateljsko pogodbo. Izjavila je, da bo spoštovala petrolejske dogovore z zapadnimi družbami.

Kaže, da se bo sedanje stanje na Srednjem Vzhodu polagoma ustalilo; ves boj se je prenesel z vojaškega na diplomatsko polje, to je med velesile, ki so vajene odločati usodo malih držav.

Irak je država, ki se razteza na ozemlju stare Mezopotamije s sedežem v Bagdadu. Ima okrog 5 milijonov prebivalcev, od katerih je 90% Arabcev, ostali so Turki in Kurdi. Nastal je po prvi svetovni vojni. Do leta 1932 je nad njim izvrševala mandat Vel. Britanija, tega leta je postal popolnoma samostojna država. Važnost Iraka predstavljajo bogati petrolejski vrelci. Zlasti bogato je področje okrog Mossula, od koder se petrolej pretaka po dveh naftovodih v Tripoli in Kajfo ob sredozemski obali. Z letno proizvodnjo 30.000 ton se uvršča med najbogatejše države s petrolejem na Srednjem Vzhodu.

Razvoj dogodkov na Srednjem Vzhodu

Tudi Anglija se je vmešala

Dogodki na Srednjem Vzhodu so še vedno v ospredju svetovnega dogajanja. Že nekaj let namreč imajo svetovni diplomati smolo s počitnicami. Letos jih je čez noč presenetil krvavi udar v Iraku. Sosedni državi, Libanon in Jordanija, sta zlasti zaskrbljeni zaradi krutega usmrčenja kralja Feisala ter princa Abdula Ilaha, ki so ju uporniki nečloveško pokončali. Tako je Libanon, kjer že dolgo traja boj z domačimi uporniki, prvi zaprosil za vojaško pomoč tri zahodne velesile. Kot smo že poročali, so ZDA takoj intervenirale in poslale skoro 7 tisoč mornariških strelcev, katerim se je naslednje dni pridružilo še tri tisoč kopnih vojakov, ki so jih pripeljali iz Zahodne Nemčije. Opremljeni so s taktičnim orožjem in v stalni pripravljenosti, da branijo neodvisnost Libanona.

Brž nato je za pomoč zaprosil tudi jordanski kralj Hussein. Sporazumno z Ameriko se je tudi Anglija odločila, da pošlje svoje čete na Srednji Vzhod. Preko zračnega mostu čez Ciper je v Jordanijo pripeljala dva tisoč padalcev. Cilj angloameriških sil je zaenkrat, ščititi neodvisnost Jordanije in Libanona, ki sta za pomoč sama zaprosila, dokler ne ukrenejo Združeni narodi v smislu čl. 51 statuta OZN.

Za tako nagel in odločen korak so se zapadne velesile odločile,

ker so se bale, da bi revolucionarna vlada v Iraku odpovedala ali ovirala dobavljanje petroleja, ki je življenjske važnosti za Evropo in za Zapad sploh. Zato so se odločile, da preprečijo nadaljnje državne udare, ker drugače bi bili lahko jutri postavljeni pred izvršeno dejstvo. V tem primeru bi bil Srednji Vzhod za Zahod izgubljen, z orožjem osvajati si ga, pa bi bilo skrajno tvegano dejanje in nevarno, da se vname svetovni spopad.

Odmevi po svetu

Prav zaradi tega so bile na Zahodu skoro vse države bolj ali manj solidarne z Angloamerikanci, pa čeprav so nekatere imele pomisleke glede posledic, ki bi jih zavezniški poseg utegnil imeti na trgovinske ter politične odnose z arabskimi deželami. Zato so brez-pogojno podprle ameriško resolucijo v Varnostnem svetu, ki so ga nujno sklicali, da bi razpravljali o novonastalem položaju. Ta je namreč zahtevala, naj Združeni narodi pošljejo na Srednji Vzhod mednarodni policijski zbor, ki naj nadomesti ameriške čete v Libanonu. Sovjetski predstavnik Soboljev pa je s svojim vetom to preprečil; Hruščev je nato zagrozil, da bo njegova vlada podvzela potrebne ukrepe. S tem zadržanjem so Rusi le podaljšali bivanje angloameriških čet, namesto da bi jih čimprej spravili s Srednjega Vzhoda.

Japonska resolucija in nova sovjetska nota

Medtem so se Sovjeti nekoliko umirili. Verjetno jih je do tega pripravil predsednik ZRA Nasser, ki je na povratku z Brionov nenadoma odšel v Moskvo. Baj je skušal prepričati Hruščeva, naj zaenkrat opusti misel o ruski intervenciji. Zato je sovjetska diplomacija spremenila taktiko ter predlagala, naj se takoj skliče mednarodna konferenca za Srednji Vzhod, katere bi se udeležile Amerika, Rusija, Vel. Britanija, Francija ter Indija. Predsedoval naj bi jedsednik OZN Hammarskjöld. Zahodnjaki so predlog sicer načelno sprejeli, toda prej naj se izkaže dobra volja Sovjetov v Varnostnem svetu. Ta se mora namreč izreči o japonski resoluciji, ki predlaga, naj se ojači zbor opazovalcev ZN v Libanonu,

Fanfani dobil zaupnico

V Italiji je ves teden potekal v pričakovanju, kako se bo zaključila razprava o Fanfanijevi vladi. Končno je v soboto prišlo do glasovanja o zaupnici vladi tudi v poslanski zbornici, kjer je Fanfanijeva vlada dobila potrebno, pa čeprav skromno večino (295 proti 287). Za vlado so glasovali krščanski demokrati in socialdemokrati, republikanci pa so se glasovanja vzdržali; vzdržali so se tudi trije poslanci Volkspartei-ja. Komunisti in socialisti so glasovali proti; prav tako vsa desnica.

Nova vlada je sestavljena izključno iz krščanskih ter socialnih demokratov. Brž se je lotila dela, ker se bližajo počitnice. Dežela pričakuje od nje, da bo svoj socialni program tudi uresničila. Tudi Slovenci marsikaj pričakujemo.

Med razpravo v zbornici je govoril tudi novoizvoljeni tržaški poslanec KD Bologna, ki se je med drugim zavzel za ustanovitev avtonomne dežele Furlanija-Juljska krajina. S tem v zvezi je na ugovore desničarskih poslancev pametno odgovoril, da slovenska manjšina ne bo nikakor ogrozila državne celovitosti v okviru nove dežele.

Drugače v Italiji skrbno zasledujejo dogodke na Srednjem Vzhodu. Nekateri menijo, da bi Italija lahko pomirjevalno vplivala s svojim zadržanjem. Ameriški zunanji minister Dulles je po-

slal Fanfaniju pismo, da bi si izmenjala poglede.

General de Gaulle

še vedno ureja Francijo po svoji zamisli. V Alžiriji so se spet oglašili uporniki z atentati v deželi. Na Srednji Vzhod pa Francija ni posegla, čeprav je bila povabljenja z ostalimi zapadnimi velesilami, ker ima pač sama svoj Srednji Vzhod v Severni Afriki. V libanonske vode je poslala le par ladij, da simbolično predstavljajo udeležbo Francije pri angloameriškem posegu v Libanonu, odnosno v Jordaniji.

Avstrijski kancler v Moskvi

Ob začetku tedna je z letalom odšel na obisk v Moskvo avstrijski ministrski predsednik Julij Raab; spremljali so ga zunanji minister Figl, podpredsednik Pittermann in socialist Kreisky. Njihov obisk v Moskvi ima za namen, doseči od Sovjetov olajšanje pogojev mirovne pogodbe, zlasti odplačevanje vojne odškodnine v obliki petroleja, ki ga mora Avstrija dobavljati Sovjetiji.

„Katoliški glas“ v vsako slovensko družino!

Marija čaka...

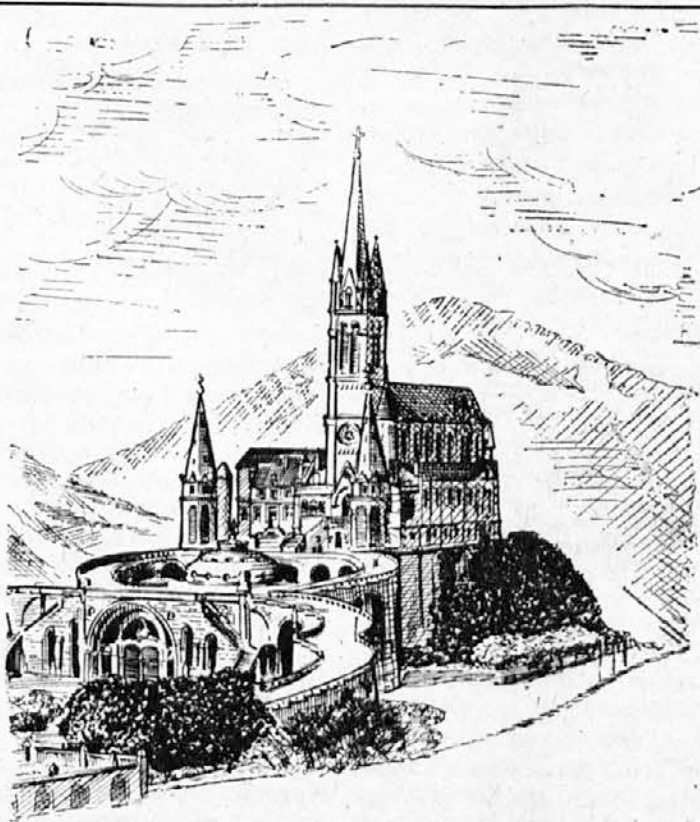
Od sinjega Jadrana, Soče, Zilje
Slovencev trume v daljni Lurde
[gredo,
da počaste prebleženo Gospo,
ki vabi v svoje varno jih okrilje.

Njej, dobri Materi, otroci verni
najlepše pesmi zapoje v pozdrav.
Sam Bog jim srčne strune
[je ubral.
Sladijo pot jim upi neizmerni.

Daruj Devici ranjeno srce,
moj rod, da cvet požene solza
[vsaka
in dom oblaki črni zapuste.

O, ne odvrni, zapeljan, koraka
in vere in ljubezni več od Nje.
Zaupaj, moli, poj! Marija čaka...

Ljubka Sorli

NAŠ TEDEN V CERKVI

27.7. nedelja, 9. pob.: sv. Pantaleon, m.
28.7. ponedeljek: sv. Viktor, p. m.
29.7. torek: sv. Marta, dev.
30.7. sredo: sv. Julita, m.
31.7. četrtek: sv. Ignacij Lojolski, ustanovitelj jezuitskega reda
1.8. petek, prvi: Vezi sv. Petra; sv. Makabejski bratje, m.
2.8. sobota, prva: sv. Alfonz Liguorij, cerkveni uč. - Porcijunkula

SV. PANTALEON († 305) je bil osebnih cesarjev zdravnik. Dvorno življenje ga je zapeljalo v posvetnost, odpadel je celó od krščanske vere. Duhovnik Hermolaj ga

je opozoril, naj posnema svojo sveto mater, ki živi tako krepostno.

Ta opomin in materin zgled sta vplivala na njegovo spreobrnjenje. Razdelil je svoje premoženje med reveže. Odslej je svojo zdravniško pomoč dajal skoraj izključno le revežem.

Ko je cesar Maksimijan zvedel, da je kristjan, ga je ukazal dejati na natezalnico in žgati z bakljami. Končno je bil umorjen z mečem.

Marsikomu je prav njegovega verna in pobožna mati izprosilá spreobrnjenje. Boga zahvali, če imaš dobro, molitveno mater.

IZ SV. EVANGELIJA

Isti čas, ko se je Jezus približal Jeruzalemu in je zagledal mesto, se je zjokal nad njim in rekel: »O, da bi bilo spoznalo tudi ti na ta svoj dan, kaj ti je v mir! Tako pa je skrito pred tvojimi očmi. Zakaj prišli bodo dnevi nad te, ko te bodo tvoji sovražniki obdali z nasipom in te oblegali ter stiskali od vseh strani: in v tla bado poteptali tebe in tvoje otroke v tebi, in ne bodo pustili v tebi kamna na kamnu, ker nisi spoznalo časa svojega obiskanja.« In stopivši v tempelj je začel izganjati tiste, ki so tam prodajali in kupovali; in jim je govoril: »Moja hiša naj bo hiša molitve, vi pa ste iz nje napravili razbojniško jamo.« In učil je vsak dan v templju.

9. nedelja po Binkoštih

Malo čudno se nam zdi, ko bemo, da je Jezus jokal. Jočemo mi ljudje, ki smo šibki in nebolni. Kadar nas doleti kaj žalostnega, pa se zjočemo. Zveličar je bil pa Bog. In vendar je res, ker pravi evangelij, da se je Jezus zjokal. Stal je na hribu, gledal na spodaj ležeče mesto Jeruzalem in se jokal. Znamenje, da je njegovo srce bilo polno žalosti.

Jezus je jokal predvsem zaradi ljudi, ošabnih in zakrknjenih ljudi, ki so prevzetno odklanjali ponujeno milost. Odklanjali so Boga. Zapeljal jih je hudič, premamlil jih je svet: Mikala jih je zemlja, mikale zabave, mikali užitki

tega sveta. Opustili so molitev, opustili versko življenje, vdali so se grehu in grešnim strastem. Boga so poslali v popolno pozabo, Odrašenika pa tirali v mučeništvo in smrt. — Taki grehi niso mogli ostati nekažnovani. Učenik je v duhu že videl strahotno kazen, pripravljeno za izdajalski rod.

Božja logika je nesprenmenljiva: Stvarnik greha ne mara in ga hudo kaznuje. On ne mara nevere, ne mara nemorale, ne mara verske brezbriznosti, ne mara materializma, ne mara oholosti, ne mara hudobije. Bog želi in zahteva nasprotno: globoko vero, popolno moralo, vsestransko poštenost in svetost. — Varujmo se grehov, ker žalijo in izzivajo Boga! Spovejmo se storjenih grehov, spovedujmo se redno in pogosto! Ker smo šibki, padamo pogosto. A kdor je padel, mora vstati, da ne obleži za vedno. Po grehu ne čakaj in ne odlagaj spovedi, ampak pojdi čimprej v spovednico! Spravi se z Bogom, da te ne kaznuje!

Mislimo veliko na Boga! Opravljajmo zvesto verske dolžnosti! Ljubimo molitev in pogosto sv. obhajilo! Ljubimo cerkev, ki je božji hram! Ljubimo Jezusa! Ljubimo svetost in sveto življenje! Svetost je skrivnostni ključ in pot do sreče, svetost je prava pot do Boga. Kdor se vdaja grehu, tak časti hudiča, žali Boga in pogublja samega sebe. Kdor išče svetost, tak je resnično zrel, velik, odrasel, pameten in moder. Skrbimo za svetost in posvetimo se!

Iz življenja Cerkve

Nevidna avdienta

V soboto ob dvanajstih in pol je imel sveti oče prvi radijski nagovor za redovnice strogih redov. Naslednja dva govora bosta v soboto 26. julija in v soboto 2. avgusta.

Prošnja za mir

Dne 14. julija je naslovil sveti oče posebno pismo vsem škofom sveta, v katerem jih prosi, naj na praznik Marijinega vnebovstetja, 15. avgusta, organizirajo molitve za mir med narodi in za trpečo Cerkve.

Martin Bormann — duhovnik

Prihodnjo nedeljo, 26. julija, bo prejel mašniško posvečenje Martin Bormann, sin Hitlerjevega sodelavca. Njegov oče je bil v veliki meri kriv za preganjanje katoličanov v Nemčiji. Martin Bormann je našel pot do vere, ko je po zadnji svet. vojni dobil zatočišče pri neki dobri katoliški družini na Tirolskem. Tam se je tudi odločil, da postane duhovnik, da bi zadoščeval za grehe svojega očeta.

100-letni jubilej redovnice

Sestra Julijana, francoska redovnica Kongregacije božje Previdnosti, je praznovala stoletnico svojega rojstva. V red je vstopila, ko je imela 18 let.

Kapela na letališču

Na letališču v Nici so zgradili kapelo, ki služi duhovnikom na potovanju, da morejo opraviti sveto mašo. Kapela je zgrajena pod zemljo.

Pomoč Marijine legije na Koreji

Na Koreji so preteklo leto v 25 župnijah krstili 7.000 odraslih ljudi. Vsak krščenec je moral vsaj pol leta obiskovati

krščanski nauk. Pri tem ogromnem delu so učinkovito pomagali člani Marijine legije.

Misijsko središče v Parizu

Na željo misijskih škofov so v Parizu odprli stalno središče za oblikovanje misijonarjev. Sola je namenjena duhovnikom, laikom in redovnicam, in bo nudila potrebno pomoč pri pripravi za delo v misijonih.

Lepa pomoč ameriških otrok

Meseca maja zbirajo otroci po ameriških katoliških šolah prispevke za pomoč poganskim otrokom. Lansko leto so mogli z njihovimi prispevki poskrbeti za 114 tisoč otrok, da so prejeli krst, bivališče, zdravniško pomoč in šolanje.

Tragična smrt astronoma Armellinija

V noči od 15. na 16. julij je nastal požar v kupoli rimske zvezdarne na Monte Mario. Obveščen o tem, se je bivši ravnatelj zvezdarne prof. Giuseppe Armellini takoj podal na kraj požara, da bi rešil dragocene aparate. Pri tem pa so ga zajeli plameni, da je podlegel hudim opeklinam. Njegov pogreb se je izvršil z največjo svečanostjo s pogrebim obredom v cerkvi S. Maria sopra Minerva. Pogreba se je udeležilo veliko političnih in cerkvenih visokih osebnosti. Pokojnikova žena Gabriella Conti je prva ženska v Italiji, ki je promovirala v astronomijo. Poleg žene in ene hčerke se je pogreba udeležila še hčerka Lina, redovnica dominikanskega reda klaris. Na posebno dovoljenje sv. očeta je smela zapustiti samostanske zidove, da se je udeležila očetovega pogreba. G. Armellini je bil velik ital. astronom. Bil je tudi član Papeške akademije znanosti in umetnosti.

Lurškim romarjem na pot

Prišel je 25. julij Marijinega jubilejnega leta 1958 in okrog 1.300 vernih Slovencev potuje od vseh strani sveta v Lurd. Tisoč romarjev je s Primorske in Koroške, ostali so naši rojaki iz Amerike in Francije. V Lurdu se bo tako izvršilo veliko srečanje versko svobodnih Slovencev.

V preteklih letih smo imeli na Primor-

prosti, skromni, globoko verni ljudje znajo za Marijino slavo in čast žrtvovati toliko denarja in časa. Kot župnija ima največje predstavništvo Rojan iz Trsta, kar 90 romarjev, in to iz vseh stanov in poklicev, tudi inteligenčnih. Manjše podelske župnije s tisoč do 1.500 dušami imajo po 15 do 20 romarjev. Skromna

MARIJIN SPOMENIK PRED LURSKIMI BAZILIKAMI

skem že lepo število skupnih romanj, a nikoli ni bilo za večdnevno romanje večjega odziva kakor letos. Tam decembra smo računali, da bo število naših lurških romarjev okrog 400 do 500. Kako smo se zmotili! Sedaj nas je kar tisoč, in če bi mogli pravočasno najti prostor v Lurdu, bi nas bilo za dva vlaka. Tako visoka udeležba pomeni, da je na Primorskem in Koroškem pobožnost do Matere božje živo dejstvo, ki naj nas samo razveseljuje. Zopet je res, kar sem slišal kot dijak na nekem marijanskem zborovanju: slovensko srce je tako ustvarjeno, da se počuti dobro le pri Materi božji! Blagor narodu, ki si sredi tolikšne svetovne duhovne bede piše svetlo stran zgodovine!

Mnogi se čudijo in skoro ne razumejo, odkod se je nabralo toliko romarjev. Nekje so celo znali povedati, da je večina naših romarjev iz Istre in drugih krajev. Kakšen nepotreben strah! Velika večina naših romarjev je iz Marijinih družb iz mesta Trsta in Gorice! Marijina kongregacija je v največji meri zbudila pravo zanimanje za naše skupno romanje. Pre-

romarska knjižica, ki je po zaslugi tiskarne izrečno lično izdelana, ostane dokaz, kako smo versko svobodni zamejski Slovenci proslavili prvi stoletni jubilej Marijine slave v Lurdu.

Naši romarji, ki berejo to številko Kat. glasa na dolgi poti v Lurd, prav dobro vedo, zakaj gremo pred masabjelsko votlino, do katere se moramo z vlakom voziti kar 33 ur. Gremo v Lurd moliti in delat pokoro — v procesiji, kakor je Brezmadežna naročila Bernardki. Pred nekaj dnevi je pisal tržaški gospod škof našemu vodstvu pomembne vrstice:

»Pustite romarjem, naj veliko molijo pred votlino. Priporočajte jim, naj v dnevih romanja večkrat pridejo sami k votlini in naj tam molijo. Naj ne hodijo dosti po Lurdu in naj ne kupujejo preveč spominov, ki so zelo dragi... Med vožnjo naj se vrsti molitev, petje in tudi premišljevanje. Vsi romarji se vrnite s sklepi svetosti.«

To so naši cilji, in dobri Bog daj, da bi jih dosegli!

IZ ŽIVLJENJA NAŠIH LJUDI

Nove in zlate maše

Kot smo že poročali, je ljubljanski škof Vovk na praznik sv. Petra in Pavla posvetil v ljubljanski stolnici letošnje novomašnike za ljubljansko in goriško škofijo. Novomašniki iz te slednje, štirje po številu, so imeli nove maše v naslednjih nedeljah: Slavko Crnigoj v Šturjah v nedeljo 6. julija, isti dan je imel primicijo tudi Franc Bole v Postojni; naslednjo nedeljo 13. jul. je bila nova maša č. g. Angela Batiča v Lokavcu pri Ajdovščini; preteklo nedeljo 20. julija pa sta imela novo mašo Bogdan Bric v Dornberku ter Janez Tušar v Cerknem.

Povsod so ljudje z največjim navdušenjem sprejemali nove mašnike in povsod so bile cerkve daleko premajhne za vse udeležence. Zunanje slovesnosti so bile kakor v najboljših časih v preteklosti, najbolj pa so se menda odlikovali Lokavčani in Dornberžani. Ti slednji so za novo mašo prebarvali vso cerkev od zunaj in znotraj, napravili okrog cerkve nov zid in zvišali zvonic. Ker 21. julija obhajajo praznik farnega patrona sv. Danijela, so slavje nove maše podaljšali še za en dan. Zato so pravzaprav imeli v Dornberku dva dni novo mašo.

Z novimi mašniki so se poveselili tudi stari mašniki, namreč zlatomašniki, ki so prav tako obhajali zlate maše ta mesec. In sicer je preteklo nedeljo videla Vipava kar dva zlatomašnika, dekana Ignaca Breitenbergerja ter njegovega sošolca in vipavskega rojaka patra Bukoviča iz družbe Jezusove. Zjutraj ob 6. uri je imel zlato mašo p. Bukovič in pridigal mu je lanski zlatomašnik Janez Kovač

iz St. Vida na Vipavskem, ob 10. uri pa je daroval zlato mašo dekan Breitenberger, pridigal pa mu je zlatomašnik p. Bukovič. Pri kosilu so bili zbrani še biseromašnik Henrik Cernigoj iz Lokavca ter bivša zlatomašnika Lojze Kralj iz Goč in Janez Debevec iz Budanj. Torej kar šest zlatomašnikov ob isti slovesnosti. Zlatomašnik Breitenberger je rodom iz Idrije ter župnikuje v Vipavi že 34 let.

Vsem novomašnikom in zlatomašnikom naša iskrena voščila.

Z.D.A. IN KANADA

Jubileji v duhovniških vrstah

V Združ. državah so obhajali zlato mašniško slavo trije duhovniki, in sicer č. g. Blažič, ki opravlja dušnopastirsko službo med Slovaki v Unintownu, msgr. Schifferer, ki deluje v fari sv. Jožefa v Chisholmu in gradi novo cerkev, pri čemer sodeluje s kiparskimi deli umetnik F. Gorše, in končno msgr. Zaplotnik, ki se je, čeprav izvedenec v cerkvenem pravu, posvetil dušnopastirskemu delu, katerega sedaj opravlja pri sv. Patriku v Gretni.

V Kanadi pa je praznoval tridesetletni mašniški jubilej č. g. J. Kolarič, C.M., župnik slovenske župnije Marije Pomagaj v Torontu. Jubilejna slovesnost se je vršila 29. junija s slovesno sv. mašo in s popoldansko proslavo. Slavnostni govornik je bil pater Fortunat Zorman, O. F.M., urednik verskega mesečnika »Ave Marija«. Glavno jubilatovo delo v tridesetih letih duhovništva je ustanovitev slovenske župnije v Torontu, zgraditev cerkve Marija Pomagaj in ustanovitev

Spored našega bivanja v Lurdu

Sobota 26. julija: ob 17.45 prvi pozdrav pri votlini.

Nedelja 27. jul.: ob 8. uri škofova sv. maša pri votlini; ob 10. uri sv. križev pot.

Ponedeljek 28. jul.: ob 7. uri služba božja v baziliki sv. rožnega venca; ob 21.30 adoracija s sv. mašo v baziliki Brezmadežne.

Torek 29. jul.: ob 6.30 sv. maša na trgu pred kapelo sv. Bernardke; ob 11. uri slovo od votline.

ODHOD romarskega vlaka

Trst: odhod 6.30 — Bivio Aurisina 6.52 — Monfalcone: 7.22 — Mestre: 9.45 — Verona: 11.15 — Milano smistamento: 13.46 — Genova San Pier d'Arena: prihod 16.44, odhod 17.40 — Ventimiglia: odhod 22.49.

Na poti v Lurd se v soboto 26. julija ustavimo v francoskem mestu Carcassonne, kjer bo okrog 10. ure sv. maša. — Romarji bodo lahko ta dan pri sv. obhajilu tudi v Lurdu, kjer se maše in sv. obhajila vrste ves dan in vso noč. Treba je le, da se držijo znanih določil za sv. obhajilo.

Na povratku iz Lurda se v sredo 30. julija okrog 11. ure ustavimo v Turinu. Tu bo sv. maša in prilika za sv. obhajilo.

Lurški romarji se vrnejo v Trst oziroma v Gorico v sredo 30. julija ob 23.45 (če ne bo zamude).

Prof. Mathews, velik prijatelj Slovencev, umrl

Pred časom je v Londonu umrl W. K. Mathews, profesor ruskega jezika in književnosti na londonski univerzi. Bil je to velik prijatelj Slovencev. Z našim narodom je bil povezan zlasti po svoji ženi, ki je koroška Slovenka. Slovenščine se je tako naučil, da je mogel v izvirniku brati tudi literarne ustvaritve naših pesnikov in pisateljev. Neštokrat je bil na Slovenskem; pa tudi, kadar se je mudil drugod v inozemstvu, se je posebej zanimal za Slovence.

Znanstveno delo prof. Mathewsa je zelo obsežno. Bil je urednik znanstvene revije »Slavonic and East European Review« (Slovenska in vzhodnoevropska revija), ki uživa velik ugled med slavisti in sploh med vsemi, ki se širom po svetu zanimajo za študij slovanskih narodov in njih kulture. Kar se pa našega naroda tiče, je treba poudariti, da je napisal vrsto razprav o književnosti, ki jo je z veliko ljubeznijo skušal prikazati in približati angleškemu bralcem.

Zadnje, kar je na tem področju storil, je njegov odlični delež pri izdaji angleške antologije slovenske poezije »Paras malega naroda«.

ter urejanje verskega mesečnika »Božja beseda«.

Vsem č. g. jubilatoma tudi naše iskrene čestitke!

Lokavec

Skoro sto let bo, kar ni bilo pri nas nove maše, zadnje je bral rajni gospod Blaško, po domače Mojstrov. V nedeljo 13. t. m. pa je daroval novo mašo č. g. Angel Batič, po domače Murčkov, iz Gorenj; cerkev je bila nabito polna, nikoli tako, odkar je bila sezidana. Ljudje so prihitali od blizu in daleč, posebno Gorjanci je bilo mnogo, čeprav niso posebno vneti obiskovalci cerkve. Vsa fara se je lepo pripravila na to redko slovesnost; izredno veliko je bilo število povabljenec na mašnikovem domu, kjer so jim morali postreči kar pod milim nebom. Na bližnji sagri sv. Lovrenca pa bomo praznovali tudi izredno redko slovesnost, in sicer biserno mašo našega dragega gospoda župnika, č. g. Henrika Cernigoja.

Isto nedeljo smo pokopali Tončko Del Fabro, ki je umrla v bolnišnici na Gorenjskem, ženo nekdanjega fužinarja Polmeta, ki je bil znan daleč okoli po svojih izdelkih. Prerano umrla pokojnica je bila dobra krščanska mati in gospodinja. Zanjeta leta je bolela na sladkorni bolezn. Iz spodnje Italije je prispela vest, da je tam preminila nekdanja Tončkina sosedica Justina Hočevar.

Prizadetima družinama naše sožalje, rajnima pa naj sveti večna luč.

Usem Slovincem, ki bodo te dni poročali o Lurdu, želi Kat. Glas srečno pot in obilo božjega in Marijinega blagoslova.

Letošnje stoletne slovesnosti v Lurdu

List »Primorske novice«, ki izhaja onstran meje, je 6. junija tega leta prinesel članek o Lurdu z naslovom »Jubilej sramote«. Sramota pa naj bi bila v tem, da ljudje verjamejo, da se je tam pred sto leti ubogi pastirici prikazala Marija. Na tej neumnosti, kakor piše list, ljudje delajo v Lurdu velikanske dobičke, ki jih bosta deležni Cerkev in francoska država.

Tako prostaška in umazanega pisanja o Lurdu bi najbrže svobodni svet ne prenesel. Prenešeni pa ga morajo dežele, kjer je svoboda zatrta in vlada brezbožna diktatura. Tam nihče nima možnosti, da bi mogel pisati resnico o Lurdu. S takim pisanjem si ubogi brezbožniki dajejo spričevalo svoje duhovne revščine in pečat sramote, ki bo na njih ostal.

Lurd ne sloni na kakšni bajki, ampak na zgodovinskem dejstvu. O tem se lahko prepričajo tudi brezbožniki, seveda pod pogojem, da nočejo ostati prostovoljno slepi in da imajo dobro voljo spoznati resnico.

Pomen Lurda je v prvi vrsti duhoven. Zato ob stoletnici prikazovanj prihajajo tja romarji z vseh delov sveta, da se Mariji priporočijo za telesno zdravje in za duhovno pomoč. Kratak pregled slovesnosti nam bo pokazal, kakšno zaupanje imajo kristjani vsega sveta v božjo Mater, ki na tem kraju dostikrat tudi na čudežen način uslišuje njihove prošnje.

Od 11. februarja letošnjega leta, ko je minilo sto let od prvega Marijinega prikazanja, do februarja prihodnjega leta bo Lurd središče, kjer se bodo zbrali romarji iz vseh narodov sveta.

ROMARJI Z VSEGA SVETA

Večje skupine se morajo prej prijaviti. Preskrbeti si morejo prenočišča in si zagotoviti čas, da bodo mogli opraviti pobožnosti, ki se tam navadno opravljajo. Skupno za vse romarje sta tam vsak dan procesija s sv. Rešnjem telesom ob 4. popoldne in zvečer ob 8. rožni venec pred votlino prikazovanj in nato procesija z lučkami. Vsaka skupina pa želi imeti še sveto mašo pred votlino, uro molitve v zgornji baziliki s sveto mašo, križev pot in še kakšno drugo pobožnost, kakor sveto mašo v baziliki sv. rožnega venca, sv. mašo pred oltarjem sv. Bernardke, večje skupine tudi kakšno slovesnost v novi baziliki sv. Pija X. Vse to zavisi tudi od tega, koliko časa se skupina mudi v Lurdu. Večje skupine so tam od 3 do 5 dni.

Povprečno je letos v Lurdu vsak dan okrog 60.000 ljudi, bilo pa jih je že tudi 100.000 naenkrat. Nikakor si ne smemo predstavljati, da prihajajo tja samo ženske, veliko je tudi moških. Otrok pa skoraj ni videti, ker romarji prihajajo po večini iz daljnjih krajev. Niso romarji samo preprosti, so tudi izobraženci, zlasti je veliko zdravnikov, ki spremljajo bolnike. Teh je v Lurdu vsak dan na stotine. Včasih prirejajo romanja posebej zanje, navadno pa jih priključijo skupinam zdravih romarjev.

Večjih skupin, ki bodo letos prišle v Lurd, se je prijavilo okrog 650. Te pridejo navadno z enim ali več posebnimi vlaki. Mnogo več pa je neprijavljenih skupin.

Ko bomo Slovenci v Lurdu od 26. do 29. julija, bodo tam poleg Francozov še skupine iz raznih krajev Anglije, Irske,

Belgije, Luksemburga, iz Zapadne Nemčije, tri skupine iz Italije, iz Neapla in Piemonta, in še iz drugih dežel.

VOJAKI ROMAJO V LURD

Dosti je romanj za posamezne organizacije in ustanove. Tako so že imele svoje romanje angleške, italijanske in francoske Marijine družbe. Dosti je tudi raznih vej Katoliške akcije. Svoje romanje je imela mednarodna zveza katoliških mož; od 15. do 17. avgusta bo mednarodno delavsko romanje. Posebej se bodo v Lurdu še zbrali francoski, belgijski in holandski delavci.

Tudi za bolnike bodo razna skupinska romanja. Navadno zdravi vzamejo s seboj še bolnike. Vršila so se romanja mrtvoudnih, slepcev iz Zapadne Nemčije in tudi mednarodno romanje slepih; od 4. do 8. avgusta bo mednarodno romanje gluhozemelj.

Od slovanskih narodov ne bodo priredili romanj tisti, ki so za železno zaveso. Poljski kardinal Wyszyński je pisal lurskemu škofu: »Ker so naši škofje v izrednih razmerah, smo prisiljeni, da ostanemo doma, na straži, da čuvamo svojo vero.« Od Slovanov bomo v Lurdu Slovenci s Tržaškega, Goriškega in Koroškega, Poljaki, ki bivajo v Franciji od 11. do 16. avgusta in evropski ter ameriški Ukrajinci od 2. do 6. avgusta.

Posebej je treba še omeniti romanje vojske. Ločeno bodo ali so že romali tja francoski, belgijski, holandski in irski vojaki. V dneh od 27. do 29. junija pa se je vršilo mednarodno romanje vojakov. Zbralo se je tedaj v Lurdu 30.000 francoskih in 10.000 drugih vojakov iz 14 držav. Med njimi so bili Nemci, Belgijci, Holanci, Italijani, Španci, Angleži, Amerikanci in drugi. Bili so v svojih pisanih uniformah letalci, mornarji in suhozemska vojska. Prepeljali so se v 34 posebnih vlakih. Z njimi je bilo tudi 590 bolnih vojakov. Udeležil se je romanja msgr. Ferretto, ki je prinesel pozdrav sv. Očeta. Sv. Oče je izrazil željo, naj bi se ob tem romanju utrdila vez ljubezni med narodi in da bi nastal na svetu pravi mir, ki bo temeljil na redu in pravičnosti in ga bo utrjevala krščanska ljubezen.

Pariški nadškof Feltrin je naročil v govoru: vsakdo naj moli za svojo domovino, ker jo mora ljubiti, moli naj za voditelje narodov, da bodo prav vladali. Molijo naj, da bo med vsemi vladal mir in da se bodo vsi spori reševali v duhu pravičnosti in ljubezni. Udeležili so se romanja še: kardinal Wendel iz Monakovega, 34 nadškofov in škofov ter več sto vojaških kaplanov različnih narodnosti.

Z vojniki so bili: francoski maršal Juin, minister Michelet in okrog 30 generalov. Vsi so pri votlini molili rožni venec, so se udeležili slovesne maše, evharistične procesije, križvega pota, procesije z lučkami. Velika večina vojakov je opravila spoved in je prejela sv. obhajilo. Obhajalo je dve sto vojaških kaplanov, ki jih je spremljalo dve sto častnikov. Sv. obhajilo je prejel tudi maršal Juin, Michelet in vsi generali.

Tako prihajajo romarji peš, z avtomobili, vlaki, letali, ladjami od vseh strani, od vseh narodov v malo mesto

Lurd samo zato, ker je od 11. februarja do 7. aprila 1858 nepismena 14-letna pastirica Bernardka videla »belo Gospo«. Napovedujejo, da bo letos prišlo tja od 8 do 10 milijonov zdravih in bolnih romarjev. Vse romarje druži ena vera, ena ljubezen do Boga in do Marije. Za vernega človeka so te množice dopolnili dokaz, da Bog biva. Za nevernega človeka pa je to pojav, ki ga ni mogoče razložiti.

TUDI SLOVENCIBOMO POROMALI V LURD

Prihodnjo nedeljo, 27. julija, se bomo zbrali ob 8. zjutraj pri sveti maši pred votlino, kjer je Bernardka videla Marijo, Slovenci s Tržaškega, Goriškega in Koroškega. Pridružili se nam bodo naši sorojaki, ki so raztreseni po Evropi in drugod po svetu. Čez 1.300 nas bo.

Zakaj se bomo tam zbrali? Zato, ker bomo odgovorili, kakor milijoni romarjev, na Marijino povabilo Bernardki pred sto leti: »Ali mi hočeš napraviti to uslugo, da prideš sem?«

Ta poziv daje smisel našemu romanju. Sli bomo tja, da poslušamo Marijino naročilo Bernardki: »Pojdi k študentu in se umij!« Pili bomo iz čudežnega izvira,

NA TRINKOVEM GROBU

Dne 26. junija 1954 je umrl Ivan Trinko-Zamejski. Ob žalovanju njegovih rojakov in vsega slovenskega naroda so ga položili k počitku na pokopališču ob cerkvi v Trčmunu. Skromno, vaško pokopališče je to. Toda Trinko je velik. Če si je za zadnje bivališče izbral skromno beneško pokopališče ob cerkvi, kjer je bil krščen, se ne sme zgoditi, da bomo nanj pozabili in da se bo njegov grob zabrisal. Danes je pa tako. Če greš na trčmunsko pokopališče, boš zaman iskal grob Ivana Trinka. Ni kamna, ni napisu, ki bi pričal, da tu počiva trdno srce velikega sina Slovenske Benečije. Skromen lesen križec brez napisu, velik grm nekega zelenja, to je vse, kar ima Ivan.

Zaključek zasedanja mešanega odbora v Rimu

V petek 18. julija se je v Rimu zaključilo tretje redno zasedanje jugoslovansko-italijansko mešanega odbora za nacionalne manjšine. Na zasedanju so razpravljali razna vprašanja, ki se tičejo šolstva obeh narodnosti ter številne pritožbe posameznikov.

Rezultat pogajanj temelji na priporočilu italijanski vladi, da izda zakon o šolstvu s slovenskim učnim jezikom in s priporočilom jugoslovanski vladi, naj bi zamenjala nekatere učitelje na italijanskih šolah svojega področja z učitelji, katerih materin jezik je italijanski. Vprašanje dvojezičnosti so odložili na prihodnje zasedanje, ki bo konec leta v Beogradu. Zasedanje mešanega odbora je poteklo v prijateljskem in iskrenem ozračju. Tudi v Rimu so zadovoljni z razgovori in jih vključujejo v sedanje ozračje plodnega sodelovanja med obeh državama.

da si pridobimo ozdravljenje telesnih slabosti. Zlasti pa se bomo vsi umili v duhovni kopeli svete pokore. Po tej poti nas Marija hoče pripeljati do svojega Sina. Zakaj vse nas po Mariji vodi h Kristusu, edinemu Odrešeniku, ki jo je napravil Brezmadežno in polno milosti.

Sli bomo v Lurdu, da se duhovno prerodimo, ker človek nima samo telesa, ampak ima tudi dušo. Veliki tehnični napredek nas postavlja v nevarnost, da bi postali teoretični ali praktični materialisti. Pa kaj bi nam pomagalo, če bi si pridobili tudi ves svet za ceno svoje duše? Duhovno se preroditi, se pravi, pridobiti si novo dušo, ki bo vse stvari gledala in presojala z očmi vere, da bo znala ločiti bistveno od nebitvenega, trajno od minljivega.

Spreobrnjenje ne zahteva od nas, da se umaknemo svetu. Ker se je Marija prikazala na zemlji, nas s svojim zgledom uči, da ne preziramo tega sveta. Od nas pričakuje, da ga preoblikujemo z resnico vere in zgledom krščanskega življenja.

Ko se bomo iz Lurda vrnili in trdo vsakdanje življenje, bomo oboroženi z novim orožjem. V svojih dušah bomo nosili mir in Marijin nasmeh, ki nas bo kot poroštvo njene ljubezni spremljal v življenju.

Kot se bomo vsi, ki se bomo romanja udeležili, spomnili svojih sorjakov, tako naj bodo tudi oni v duhu z nami združeni v prošnji do nebeske Matere, da nam pomaga iz sedanjih stisk.

Trinko na grobu. Pravzaprav, ko sva s tovarišem pomolila na njegovem grobu, sva se vedno dvomila, ali je pravi. Takšen je danes po štirih letih od pokopa Trinkov grob. Nekoč sem bral, da zbirajo neke v Vidnu denar za Trinkov nagrobni spomenik. Potem pa vse tiho. Gre nabiralna akcija naprej? Se bomo Trinkovi rojaki vsaj za peto obletnico zganili in postavili na njegov grob vsaj kamen z napisom?

Trinkov grob, kakor je danes, ne dela časti nikomur, nam njegovim rojakom in častilcem pa še najmanj. Danes so v Trčmunu speljali cesto. Z avtom in, če potrebno tudi z motorjem, se lahko pripelješ prav v vas, Marsikdo se povzpne tudi do cerkve, saj je od tam tako lep razgled na Matajursko pogorje. Pri tolikem napredku sodobne civilizacije, (Trčmuncani si niso niti v sanjah mislili, da se bodo vozili z avtom v domačo vas), naj priča pozabljeni Trinkov grob o ne-hvaležnosti slovenskega ljudstva do največjih njegovih sinov?

Cimprej izbrisimo to našo skupno veliko sramoto!

Mohor Kacafura

Letošnje mature

Na učiteljsku so maturirali:

Tržačani: Cah Ana, Floridan Marija, Godina Adrijana, Slavec Ada, Sancin Sergej, Bogatec Marta, Mezgec Lavra, Uršič Tatjana. Šest kandidatov ima popravne izpite, ena kandidatinja je bila zavržena.

Goričani: Černo Viljem, Ceschia Vanda, Dornik Adrijana, Pahor Marija, Peric Jožica, Radetič Marija, Tomazetič Ivan, Popravne izpite imajo štirje kandidati, ena kandidatinja je bila zavržena.

»Naši ljubi otroci«

Tak nedolžen naslov ima neka igra, ki jo že dolgo predvaja SNG iz Trsta. Ob prvih predstavah so opozorili, da igra ni primerna za mladino. »Novi list« je z vso obzirnostjo povedal, da igra ima moralno kvaren vpliv in da zato ni prav nič primerna za preproste ljudi. Kljub temu jo sedaj SNG prenaša z odra na oder, iz vasi v vas. Pri tem vabijo ne samo preproste ljudi nego tudi mladino, in celo ljudskošolske otroke. Neki »voditelj« iz te skupine se je baje izrazil: »Pustilite jih, naj vidijo, kaj delajo odrasli!«

Mi pa ne smemo pustiti, da bi SNG pod firmo umetnosti kvarilo naše ljudi in naše otroke. Zato opozarjamo vse prizadete na moralne kvalitete omenjene igre.

Radio Trst A

od 27. julija do 2. avgusta 1958

Nedelja: 9.00 Kmetijska oddaja. — 10.00 Prenos sv. maše iz stolnice sv. Justa. — 12.00 Vera in naš čas. — 16.00 Slovenski zbori. — 17.00 Novela: A. Puškin: »Pogrebnik«. — 19.00 Slovenski samospevi. — 19.15 »Ko študent na rajzo gre« - mladinska počitniška oddaja. — 21.30 Narava poje v pesmi: »Zlato sonce, zlat pripelji s sabo dan«.

Ponedeljek: Predavanje: »Afriški pritlikavci izginjajo«. — 18.55 Vokalni tercet »Metuljček«. — 19.15 Radijska univerza: (9.) »Surovine za hrano«. — 20.00 Športna tribuna. — 20.30 Gaetano Donizetti: »Hči polka«. — Približno ob 22.20: Mala literarna oddaja.

Torek: 18.00 Wieniawski: Koncert št. 2 za violino in orkester v d-molu op. 22. — 19.15 Širimo obzorja: (5.) »Elektrika«. — 21.00 Obletnica tedna: »Pred 80 leti se je začela okupacija Bosne in Hercegovine«. — 22.00 Literatura v Sovjetski zvezi: (2.) »Tragedija poetov«. — 22.40 De Falla: Triogelnik.

Sreda: 11.30 Zena in dom, obzornik za ženski svet. — 18.00 Schubert: Simfonija št. 5 v B-duru. — 18.30 Začarani police: Italo Calvino: »Goske«. — 19.00 Vokalni kvintet »Zarja«. — 19.15 Zdravniški vedež.

Sreda: 21.00 Alfio Berretta: »TI«, komedija v treh dejanjih.

Četrtek: 18.00 Brahms: Koncert v d-molu op. 15. — 19.15 Radijska univerza: (5.) »Delovanje Varnostnega sveta«. — 20.30 Zbor »Vinko Vodopivec«. — 21.00 Ilustrirano predavanje: »Ibsenova resnična Nora«. — 22.00 »Današnja kinematografija«.

Petek: 11.30 Življenja in usode: »Althea Gibson, teniška prvakinja«. — 18.00 Velika dela slavnih mojstrov. — 19.15 Znanost in tehnika: »Zeleznice v arabski puščavi«. — 21.00 Umetnost in prireditve v Trstu. — 22.00 Dante Alighieri: Božanska komedija: Pekel. 25. spev.

Sobota: 11.30 Izleti po naših gorah: (5.) »Mangart«. — 17.00 Koncert tenorista Dušana Pertota. — 18.00 Oddaja za najmlajše: Franc Jeza: »Odprava Marko« - 2. oddaja. — 19.15 Predavanje: »29. beneška Biennala«. — 21.00 Dramatizirana zgodba: »Klub samomorilcev«.

DAROVI za Marijanišče: N.N. iz Trsta 1.000; Petrovič - Svica 1.000 lir.

Za katoliški tisk: Z. G. - Pesaro 300 lir.

Z. P.:

Ruda Jurčec - Ljubljanski triptih

Slovenska kulturna akcija v Argentini je obogatila slovensko kulturo s svojo petindvajseto izdajo slovenskih del. Izbrala je Ruda Jurčec »Ljubljanski triptih«, nagrajen ob knjižnih nagradah SKA za leto 1955.

Ruda Jurčec, ki prebiva sedaj v Argentini, je bil glavni urednik »Slovenca« v Ljubljani, v Argentini pa se je uveljavil tudi kot literarni esejist. Sodeluje pri »Svobodni Sloveniji« kot zunanje politični urednikar, pri »Vrednotah« kot urednik, pri »Meddobju« in »Glasu slov. kulturne akcije« pa kot sourednik. Njegovo prvo poslovno delo je izšlo za njegovo petdesetletnico v »Meddobju« pod naslovom »Vuzmenice«.

Kakor Zorko Simčič v svojem »Človek na obeh straneh stene«, tako je tudi Jurčec izbral snov za ta svoj prvi roman v povojnih letih Ljubljane s perspektivo za dvajset let nazaj. Roman je razdeljen na tri dele: Zgodba Simone Pavlinove, Zgodba Helene Vernikove in Proces Janeza Pavlina. Z globoko psihologijo odkriva pisatelj dogodke in duševne boje teh treh ljudi, ki jih je usoda združila,

da so še mrtvi posegali v življenje živih, do končnega odrešenja.

Simono, ženo Janeza Pavlina, prineso mrtvo domov. Zastupila se je v cerkvi, kamor je zadnje čase tako pogosto zahajala in ki je bila nekoč skupna cerkev obeh. Janez ve, da teži krivda Simonove smrti na njem in na njegovi ljubici Heleni Vernikovi... Brez besed in brez hrupa sta jo onadva poglala v smrt. Simona je mirno prestala preizkušnjo, bila je vdana in spokojna, dasi je s samomorom igro proti Janezu izigubila. Samomor ji je iztrgal krinko: svojo premoč nad njim je hlinila in danes zjutraj se je zlomila in odšla... To je podoba Simone, podoba žene, ki je ljubila in ki ji je ljubezen nad vse.

Prav tako se nam prikaže Helena Vernikova: ženska, ki sledi čustvu vse bolj kot strogim ukazom komunističnih agitatorjev. Zato se ji v ljubljanski stolnici na veliki petek pobesi roka, v kateri tišči revolver, ki naj bi zadal smrt in preplah med ljubljanskimi verniki. Sama se je ponudila, da izvede akcijo, a je propadla. Na begu iz stolnice se oklene Janeza in za oba se začne nova doba. Ze prej ji je v dachauskem taborišču zmanjkalo poguma. Aktiv jo je poslal tja s posebno nalogo. Ne more je izvršiti, ko spozna, da je Matej duhovnik, ki je prav tu v

taborišču spoznal svojo zmoto in sedaj umira vdano z edino željo, da bi še enkrat oblekel talar. In Helena, ki bi mu morala zadati smrt, mu ga prinese, da Matej mirno umrje. Po smrti Simone je pet mesecev prebila pri Janezu, a njuni duši se nista mogli sporazumeti.

»... o strašna neskončnost, v kateri se lovim, da bi ujela žarek rešitve. Ali si to ti...? Ali boš hotel vsaj včasih pozabiti na vse ostalo in združiti samo najini duši? Rada bi te ljubila... bolj kot morem ljubiti človeka... Včasih si želim, da bi bil več kot človek, da bi bil — bog...«

In s to neutешeno ljubeznijo v srcu nastopi Helena svojo očistično pot. Janez ni več k njej, osumljen je, kakor je osumljena ona, a nima poguma, da bi pobegnil, kljub prizadevanju patra Roberta. V dolgih nočeh, ko brezsilno tava po Ljubljani, ko se skriva pred zasledovalci, še enkrat sodoživlja svoje zgrešeno življenje. Več kot enkrat mu zadonijo na uho Simonine besede: »Janez... ti bi moral biti duhovnik!« Tudi on to ve, njegov namen je bil trden, ko je končal maturo, a Lučo in njegov nauk sta ga potegnili v vrtnec. Ne mara biti izdajalec, ne mara kot duhovnik služiti temnim silam. Zato gre svojo pot stran od seme-nišča. A v njem ni pravega miru, za krin-

ko uglajenega, močnega človeka se skriva neodločnost in razdvojenost. Slabič je, ena sama njegova beseda bi lahko rešila Simono in Heleno, a besede mu ležijo na duši in ne more z njimi na dan. Simona in pozneje Helena ne vesta za njegove misli.

Na poti na morišče se končno najdeta Janez in Helena. Helena ga skuša na razpravi rešiti s tem, da bi sebe žrtvovala. A Janeza strah pred samim seboj podi v molk. Raste v njem... Na obrazu veličastje nadčloveka — kako je znal varati! — znotraj v njem pa šibkost in strah, ki sta se znala oborožiti samo z molkom... Pa še drugi vzrok je, da molči. Ko ga Helena zadnjikrat obišče v celici, ji to pove: »Najin račun o Simoni.« Zanj ju nihče ne zaslišuje, nikdo ne sodi... In prav Simona je, ki obema ponudi rešilno desko. To, kar je njej služilo za smrt, je njima v rešitev. V pokrovčku stekleničice za strup, ki ga je Helena našla tisto ugodno jutro v šentflorijanski cerkvi in ga dala predelati v obesek, jima pater Robert prinese sv. obhajilo. Pater Robert, ki je prisoten povsod tam, kjer je njegova navzočnost nujna, povsod, kjer so duše, ki ga zavestno ali podzavestno kličejo. Tako tudi Janez in Helena. Na poti na morišče se končno njuni duši

najdeta, pokrepčani po skrivnostnem obisku Kristusa Kralja.

To je pastelna, slikarska pesem Ljubljane naših let, kakor pravi Tine Debenjak v kratkem uvodu. Zajema dobo od leta 1947 do začetka l. 1948, toda s perspektivo za dvajset let nazaj, ko se je začel med Slovenci duhovni razkroj s komunizmom, ki ga predstavlja Lučo, še z imenom opozarjajoč na Luciferja.

Jurčecov slog je bogat, izbrušen kakor najlepše umetnine. Njegov »Ljubljanski triptih« je delo, kateremu se pozna, da ga je spisal zrel človek, ki je vse te slike morda že dolgo nosil v sebi in jih je v danem trenutku z lahkoto vrغل na papir. Motil bi se človek, ki bi v tem delu iskal le zabavno, lahkotno snov. V njem so globine, ki jih do dna razume morda le umetnik sam.

»Ljubljanski triptih« je živa podoba modernega človeka, kakor ga predstavljata Simona in Helena, predvsem pa Janez v bistvu dober, a negotov v dejanjih in besedah. Pater Robert je v tej knjigi edina oseba, ki je gotova svoje poti, ki določno, a nevsljivo kaže ljudem pot nazgor: reševati duše za Kristusa. »Ljubljanski triptih« je ena najlepših knjig moderne slovenske literature, zato je naša želja, da bi nam Jurčec dal še drugih.

Zasledili so roparja srbske pravoslavne občine

Policiji se je posrečilo, da je razmerno kmalu našla roparja, ki je s samokresom v roki izsilil denar od uradnikov srbske pravoslavne občine. Gre za 25-letnega brezposelnega tiskarja Glauca Zeganija. Skupno z njim so v to roparsko afero zapleteni še trije tržaški dijaki, ki so Zeganiju preskrbeli samokres in katerim je po ropu tudi izročil denar v oskrbo.

Otvoritvena vožnja brzeca Trst-Turin

S tržaške prenovljene postaje je v soboto 19. julija prvič odbrzel proti Turinu brzec R 491, sestavljen iz dveh električnih voz Trans-Europ-Express. Brzec porabi za pot od Trsta do Turina, to je 577 km, le 6 ur in 34 minut. Vlak Trst-Turin odpotuje iz Trsta nekaj minut pred 6. uro, s prihodom v Mestre ob 7.55, v Milan ob 10.42 in v Turin ob 12.34. Iz Turina odpotuje ob 14.55 in prispe v Trst ob 21.18 minut.

Sv. Ivan (Trst)

V soboto in nedeljo 12.-13. julija so pri nas radostno pritrkovali zvonovi. Obhajali smo 25-letnico nove maše našega g. župnika č. g. Salvatorja Degrassi. Doma je iz Isole. Pod fašizmom je bil pri nas najprej slovenski kaplan, pozneje med vojno je po kratkem službovanju v slovenskih krajih postal naš župnik. Ker imamo pri nas Slovenci in Italijani vsak svojo službo božjo, je imel slavljenec ta dan sv. mašo za slovenske in potem za italijanske vernike. Slavnostna govornika sta s krepkimi besedami pojasnila pomen slovensosti in zasluge župnikov za farno občestvo. Zelo lepo je prepeval pri obeh sv. mašah slovenski cerkveni pevski zbor. Zelo dovršeno je podal Perosijevo mašo Pontif. II. Močno moderne orgle so prišle v vsej moči do izraza pod prsti prof. Zupaničeve. Kot posebnost je treba omeniti, da se je g. župnik popolnoma naučil slovenščine, že kot dijak in v slovenščini zelo rad govori. Slovenci imajo v tej župniji zelo veliko prilike, udeleževati se slovenske službe božje med tednom in ob nedeljah ter ob pogostih izrednih slovenskih. G. srebrnomašniku želimo še mnogo let srečnega življenja in uspešnega dela v Gospodovem vinogradu.

Dolina
Naše novo župnišče je kar na tistem začelo služiti svojemu namenu. Nekdanje kmetsko dvorišče je spremenjeno, in prejšnji teden je gospa Agnelettova razlagala številnim poslušalcem lepote Lurda, Fatime in španskih bazilik. Na dan opasila je bila prva filmska predstava z naslovom »Božja vojska«. Malo je filmov, ki bi znali tako približati in rešiti socialno vprašanje. Ta španski film je odlično katoliško delo, in film je dobil pred tremi leti v Benetkah prvo nagrado. Zadnjo nedeljo pa smo v lepem večeru prvič gledali v Dolini pravi »cinema-scope«, in to s preprostim, majhnim strojem za ozki trak. Podjetna agencija »Sampaolo film« ima sedaj že vse vrste moderne kinematografije, in to je za navadne župniške dvorane velikega pomena.

V teh dneh se vrši v Dolini zadnja zbirka za novo župnišče in mladinski dom. To seveda ne pomeni, da so sedaj dolgoviti pokriti. V majhni in še tako idejno razdeljeni župniji, kakor je Dolina, si ne moremo privoščiti tako dolge zbirke kakor n. pr. v Rojanu, kjer zidajo nov Marijin dom. Dobri ljudje bodo po svojih močeh sami naprej prispevali, čeprav splošne nabirke ne bo več. Upamo tudi, da se bo vendar še kdo oglasil, ki ne spada pod dolinski zvon in nam pomaga uničiti dolg zadnjih treh in pol milijonov.

Kako bi bilo pametno in koristno, da bi znali katoličani včasih z združenimi močmi postaviti potrebno dvorano v enem ali drugem kraju. Sedaj je na primer velika sila v Rojanu za novo dvorano in za mladinski dom v Dolini. Iste potrebe so tudi pri Sv. Ivanu, v Mahinjah, v Standrežu, v Gorici, v Mačkovi, v Borštu itd.

Prosek
Na praznik karmelske Matere božje, 16. julija, se je poslovil tukajšnji dolgoletni župnik č. g. Josip Križman in odšel v pokoj. Zaradi svoje prijaznosti in miroljubnosti je bil zelo priljubljen med svojimi župljani. To dokazuje tudi lepo in priščno slovo, ki so ga župljani priredili odhajajočemu župniku.

Odhajajoči g. župnik je vodil župnijo Prosek celih 30 let. Posebno se je zanimal za glasbo in petje in je skrbel, da je imel v cerkvi vedno lepo petje. Pred nekaj leti je obhajal tudi zlato mašo. Preden je prišel na Prosek, je opravljal dušnopastirsko službo v različnih župnijah, najdalj časa v Trstu pri Sv. Vincencu.

Odhajajočemu g. zlatomašniku, ki odhaja še zdrav in krepak v pokoj, želimo še veliko let plodnega življenja.

Števerjan
V nedeljo 13. t. m. smo praznovali shod sv. Mohorja, sopatrona naše župnije. Lepo vreme je zbralo lepo število ljudi tudi iz okoliških vasi. Običajno procesijo je letos poživila nabrežinska godba na pihala. Popoldne so nas nabrežinski godci razveselili v »Borovcih« s koncertom umetnih in narodnih motivov. Hvaležni smo Nabrežincem za prijazno presenečenje. Čutimo tudi dolžnost, da se zahvalimo tistim, ki so dali to pobudo ter nosili tudi težo bremena. Ljudem je na splošno ugajalo in upamo, da bo prihodnje leto za to prispevala vsa fara.

Povijanje poslanskih plač
Komunisti so predlagali, naj se poslancem zvišajo nagrade. Demokratski poslanec Corona je predlog zavrnil s pripombo, da ni pošteno, da bi poslanci iskali osebne udobnosti, ko velika večina italijanskega ljudstva živi v mnogo večjih skrbih za obstoj kakor poslanci.

Težko razumemo, kako je zahteva po povijanju nagrad za poslance v soglasju s komunistično ideologijo.

de Pannonie je kmalu zaspal. Po rednem dihanju je Coudrin spoznal, da spi tudi Robert. Samo on ni našel miru.

Duhovniku se je zdelo, da vidi v temi na sklednju vse trpljenje in vse pregrehe strašnega časa. Vidi giljotino, požrešno požast, ki gre od mesta do mesta in trga enako krive in nedolžne. Vidi temne, zatohle ječe, v katerih ginejo tisoči žrtev. Vidi trume nesrečnih otrok, katerim je rdeča revolucija vzela očeta in mater; sedaj se vlačijo po mestnih ulicah, stradajo in prosjačijo, iščejo zavetja na kakem kupu umazanih cunj in se bedno kvarijo. Vidi veliko oskrunjenih cerkv, razbitih oltarjev, polomljenih razpel, onesnaženih ke- lihov in monštrane, poteptanih hostij. Zdi se mu, kot da sliši kri v stiski vse izmučene in trpinčene domovine, krik Francije, da, kot da kriči sama onečejena, s krvjo napojena zemlja, češ da noče več biti pozorišče take nedopovedljive bede in tako prekleto ostudnosti.

Nad vsemi temi zlodejstvi pa vidi Coudrin sveto božje obličje, ki bolestno in ježno gleda na oskrunjeno deželo. Ne to je več, kot more prenesti človek. Samotno bedecemu je bilo, kot da se zemlja stresa pod jeznim Gospodovim pogledom, kot da sonec in zvezde padajo z neba, da bi uničile vse ostudne pregrehe, kot da so morja in reke prestopile bregove, da bi izmle potoke prelile krvi.

Duhovniku je stopil pot na čelo. Naglo je pokleknil, krčevito sklenil roke in molil:

»Ne, Gospod, ne! Obrni proč kelih trpljenja! Naj bo dovolj! Vzem mene, Gospod! Mene z vsem mojim bormim imetjem, z mojo svobodo, krvjo in življenjem! Vse to naj ti bo dano kot žrtev! Toda prizanesi ljudstvu! Naredi konec strahovladi! Daj svojim otrokom spet mir in življenje!«

zahtevah avtobusnega podjetja ATA. Demokratska večina je odobrila zahteve podjetja, medtem ko so predstavniki levičarskih strank glasovali proti.

Sestanek občinskih predstavnikov

V petek 18. julija so se v dvorani občinskega sveta sestali vsi župani naše pokrajine. Razpravljali so o ureditvi nekaterih cest in njihove predaje državi, odnosno pokrajini. Sklenili so, da bodo v najkrajšem času asfaltirali cesto Gorica-Sovodnje-Zagrad; upravo nad to cesto bo sprejela pokrajina. Pod pokrajinsko upravo bo tudi cesta Devetaki-Martinsčina-Zagrad in del sovojenjske poti, ki pelje na Vrh.

Pevma

Zelo razgibano prosvetno delo smo imeli zadnje čase v Pevmi. Vse to poštvalno delo je do sedaj opravljal pevski cerkveni zbor, ki je imel v osebi g. župnika veliko podporo. Zadnje čase so se pa dogovorili, da hočejo dati vsemu delu društveni značaj. Agilna dekleta in fantje, katerim so ostali ob strani zreli in izkušeni možje ter domači g. župnik, so sestavili pripravljalni odbor. Ta odbor je pripravil vse potrebno za ustanovitev društva; razposlali so vabila na ustanovni občni zbor, ki se je vršil 21. julija 1958. Prišlo je skupaj lepo število deklet in fantov ter mož. K ustanovitvi novega društva je bilo povabljen tudi zastopstvo SKPD iz Gorice ter SKPD iz Števerjana. Večer je vodil g. župnik, ki je imel na vse navzoče pozdravno besedo in je tako orisal pomen ustanovitve društva. Po prečitanih in razlagi društvenih pravil, so vsi navzoči — okoli 30 po številu — enoglasno ustanovili »Katoliško prosvetno društvo — Jože Abram — v Pevmi«.

Zbrali in potrdili so še novi odbor, ki je sestavljen iz idealnih in poštvalnih deklet in fantov ter mož. Kot novi predsednik katoliškega prosvetnega društva je bil imenovan g. Andrej Kosič.

Pri slučajnostih se je g. župnik vsem zahvalil za delo ter imel bodrilne besede za čimlepi uspeh novega društva.

Tem besedam se je pridružil tudi zastopnik SKPD iz Gorice in želel novemu bratskemu društvu lep razmah pri medsebojnem prijateljskem sodelovanju.

Pevmčanom k njihovem podvigu iskreno čestita tudi naš list in jim voči mnogo uspeha in božjega blagoslova.

V nedeljo obhajamo pri nas vsakoletni shod sv. Ane. Ta shod obhajamo pri nas še posebno slovesno, ker to je edini praznik, ko se »pokažemo« tudi malo na zunanost. Ob 8.30 imamo slovesno sv. mašo, nato procesijo po vasi. Vabljeni vsi prijatelji naše fаре!

Števerjan

V nedeljo 13. t. m. smo praznovali shod sv. Mohorja, sopatrona naše župnije. Lepo vreme je zbralo lepo število ljudi tudi iz okoliških vasi. Običajno procesijo je letos poživila nabrežinska godba na pihala. Popoldne so nas nabrežinski godci razveselili v »Borovcih« s koncertom umetnih in narodnih motivov. Hvaležni smo Nabrežincem za prijazno presenečenje. Čutimo tudi dolžnost, da se zahvalimo tistim, ki so dali to pobudo ter nosili tudi težo bremena. Ljudem je na splošno ugajalo in upamo, da bo prihodnje leto za to prispevala vsa fara.

Pretekli petek 18. t. m. se je vršila v

Gorici seja deželnega sveta, na katero so bili povabljeni tudi župani goriške pokrajine. Števerjansko občino sta zastopala gg. župan in podžupan. Razpravljali so, katere občinske ceste naj bi prišle pod pokrajinsko upravo. Država je namreč sprejela pred nedavnim v svojo upravo 80 km pokrajinskih cest. Pokrajinska uprava pa naj bi sprejela v lastno upravo 80 km važnejših občinskih cest. Naša zastopnika sta predlagala v ta namen cesto, ki pelje skozi Grojno in Bukovje v Števerjan in ki postaja vedno bolj prometna tudi zaradi turističnega prometa. Žal pa njih predlog ni bil sprejet. Vedeti moramo namreč, da mora skrbeti naša občina za 27 km občinskih cest in samo za nakup in prevoz gramoza potroši letno milijon lir. Vsekakor ji moramo priznati, da zelo dobro skrbi za naše poti.

Iz Beneške Slovenije

Kar štiri srebrnomašnike imamo letos v Benečiji, iz časov, ko je bilo v videmskem semenišču bolj prijetno tudi za bogoslovce iz naših krajev. Istega leta 1933, ko je fašizem brutalno napadel slovenske duhovnike in prepovedal rabo slovenskega jezika v cerkvi, so peli novo mašo: preč. Angel Kračina, sedaj župnik v Sv. Lenartu; preč. Valentin Birtič, župnik v Dreki; preč. Paskval Gujon, župnik v Matajurju in preč. Caharija, župnik v Ukvah.

Naši štirje srebrnomašniki so svojevrstno obhajali srebrni jubilej, skupno z drugimi osemnajstimi furlanskimi srebrnomašniki, s tem, da so z avtopulmanom romali v Umbrijo, oziroma v Città di Castello, kjer biva škof njih sošolec, prevzvišeni msgr. Alojzij Cicuttini, večletni naslednik pok. msgr. Ivana Trinka kot profesor filozofije in končno pomožni škof pok. nadškofa Nogare. Prevzvišeni Cicuttini je bil v vsakem oziru naklonjen in pravičen tudi s semeniščniki iz naših dolin in je osebno vodil pogreb pok. msgr. Trinka na Trčmunu, četudi je vedel, da to ne bo vseh prenapetih šovinistom, ki so ravno ob tej priliki v časopisu sprožili najhujšo gonjo proti slovenskim duhovnikom.

Srebrnomašniki so se pri visokem soščolcu mudili ves minul teden in iz Città di Castello so napravili več izletov v romarske cerkve Umbrije in Toskane.

Našim srebrnomašnikom čestitamo in voščimo, da bi tudi vsi učealki zlati jubilej, skupno s soščolcem škofom!

Po dolgi letih smo imeli v nedeljo 6. julija zopet novo mašo in sicer v cerkvi presv. Srca J. v Skrutovem v šentlenarski fari. Novomašnik je bil preč. Pavel Kavčič iz Hlaste. Ta redkost je za priliko privabila v Skrutovo velike množice vernikov iz sosednih dolin. Novomašnika je v obeh jezikih nagovoril sorjak msgr. Božo Kjačič, kanonik v Gorici.

Novomašniku želimo vso srečo v Gospodovem vinogradu!

Povijanje poslanskih plač

Komunisti so predlagali, naj se poslancem zvišajo nagrade. Demokratski poslanec Corona je predlog zavrnil s pripombo, da ni pošteno, da bi poslanci iskali osebne udobnosti, ko velika večina italijanskega ljudstva živi v mnogo večjih skrbih za obstoj kakor poslanci.

Težko razumemo, kako je zahteva po povijanju nagrad za poslance v soglasju s komunistično ideologijo.

Med trnjem in osatom

»Ljudstvo vlada«

Ficko je v nedeljskem »Primorskem dnevniku« zapisal, da v Jugoslaviji vlada ljudstvo. »Ma tisto luctvo, katero ben zna, da bojo živeli dobro samo, če bojo sami rihtali...«. Isto resnico je povedal Djilas, samo da je rabil drugačne besede: V Jugoslaviji vlada »novi razred«, ki si je fejest postlal in zato skrbno varuje svoje korito. Tako je, tovariš Ficko! Za to »luctvo« se poteguješ ti, mi pa smo za ono drugo avtentično ljudstvo brez navadnic, ki trpi in dela, da se »novi razred« veseli. Zaradi tega se nismo in se ne bomo razumeli.

OBVESTILA

LETOSNJE SKOPLJSKO ROMANJE NA BARBANO se vrši 11. avgusta. Castilci Marijini! Letos obhajamo stoletnico Marijinih prikazovanj v Lurdu. Primerno in koristno je, da Brezmadežno letos počastimo z večjo gorečnostjo. Mnogi ste se odločili za Lurd. Drugi, ki tja ne morete, imate v romanju na Barbano lepo priliko, da se poklonite Devici Mariji in poskrbite za svojo dušo. Marija vam kliče: Blagor njim, ki se držijo mojih potočkov... Kdor mene najde, najde življenje in prejme zveličanje od Gospoda.

Ce vam je prilicno, opravite spoved že doma; sicer bo na Barbani na razpolago več spovednikov.

Priglasite se pravočasno vsak pri svojem dušnem pastirstvu, če boste potovali v avtobusih, da jih morejo ti pravočasno naročiti.

V Gorici se od 4. do 8. avgusta vpišite pri fotografu Kleindienstu.

DUHOVNE VAJE ZA DUHOVNIKE bodo v Trstu, v semenišču, od 31. avgusta zvečer do 4. septembra. Duhovni vodja: dr. Fr. Walland, bivši salezijanski inšpektor. — Čč. gg. iz goriške nadškofije se javite pravočasno pri dr. Humarju, Corte S. Ilario 7.

DUHOVNE VAJE ZA DEKLETA bodo v Gorici od 20. avg. zvečer do 24. avg. zjutraj. Vodil jih bo: misijonar Ciril Demšar C.M. — Udeležite se jih. Saj so vam potrebne in silno koristne za vaše duhovno življenje. Skrb za dušo mora biti vse prvo in glavno opravilo. — Javite se pravočasno pri svojih dušnih pastirjih. Vzdrževalnina je 2.000 lir. Koliko nekatere zmečejo denarja za prazen nič, za dušo jim je pa hitro vse predrago. Ve ne bodite take!

LISTNICA UPRAVE

Ker gre večina uredniškega in upravnega osebja na romanje v Lurd, »Katoliški glas« prihodnji četrtek 31. julija ne bo izšel. — Prosimo spoštovane bralce, naj to vpoštevajo. — Prihodnja številka izide redno v četrtek 7. avgusta.

LISTNICA UREDNIŠTVA

Dr. M.K.: Prejeli smo vaš članek, a ga iz tehničnih razlogov v tej številki ne moremo objaviti. Bo prišel na vrsto v prihodnji številki. Pozdravljeni!

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski L. 20, osmrtnice L. 30, več 7% davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Wilhelm Hünermann;

62

Na božjih okopih

Resnična povest prevedena z dovoljenjem založbe Herder

Škof je zaman poskušal moliti. Besede mu niso hotele iz ust. Srce je prazno, brez tolažbe. Če bi sedaj imel rožni venec, je mislil jetnik otožno. Če bi imel rožni venec, bi mu bilo dano, da bi molil. Toda, kako dolgo ga že ni molil? Pri vsej svoji bedi se je moral škof nasmehnuti, ko se je zalotil, da je iskal po žepih rožni venec. Kaj pa je to? V roki je začutil kos papirja. Res, to je naslov tistega duhovnika, ki ga je bil obiskal pred dvema letoma v dnevih septembrskih grozot. »Prišel bom, če me boste dali poklicati!« je bil takrat rekel duhovnik de Pannonie.

»Ce bi ga lahko dal poklicati!« je stokal Gobel v hudih mukah. Takrat pa mu je padla v glavo misel, da je naglo poskočil. Da, tako bi šlo! Začel je razbijati s pestmi po vratih ječe. Čez nekaj časa je prišel jetniški čuvaj.

»Za božjo voljo vas prosim, prinesite mi kos papirja, črnilo in pero.« je prosjačil jetnik. Ječar je majal z glavo, a zahtevane stvari je le prinesel. Škof Gobel je napisal svojo spoved, vse grehe svojega življenja. Potem je dostavil:

»Ljubi oče! Na večer pred smrtjo vam pošiljam svojo pismo spoved. V nekaj dneh se bom po božjem usmiljenju pokoril za vse svoje zločine in pohujšanje proti sveti veri. Prosim Vas, uslišite mi zadnjo prošnjo. Ko me bodo peljali skozi vrata zaporov, bodite tam in podelite mi odvezo za

moje grehe. Ostanite zdravi in molite k Bogu za mojo ubogo dušo, da bo našla usmiljenje pred njim.«

Ječar je bil dovolj usmiljen, da je pismo odnesel na naslov.

Dne 10. aprila 1794 so odpeljali škofa Gobela na morišče. Nepregledna ljudska množica je sprejela ob vratih jetnišnice z zaničljivimi in sovražnimi kriki škofa, kateremu je še pred malo meseci strastno vriskala. Toda obsojeni je videl le gospoda de Pannonie, ki je stal v prvi vrsti zijavev, šepetal besede odveze in dvignil roko za blagoslov skesanega reveža. Sedaj naj zdivja ves pekel. Bog je enemu izmed ljudi daroval mir.

Nepopisen mir je napolnil škofovo srce. Ni slišal zasmejanja množice, ni čutil, da mu je kamen, ki ga je nekdo vrgel vanj, rnil čelo. Bil mu je, kot da spet sliši zvonove iz majhne vasi v Vogezih, kjer je kot deček napravil svojo krstno obljubo. Mirno in varno je korakal na krvavi oder. Preden ga je rabelj vrgel na tla, se je še enkrat visoko vzravnaval in zaklical z močnim glasom:

»Naj živi Jezus Kristus!«

Nato so ga privezali pod giljotino. Rezilo je švistnilo navzdol. Škof Gobel je s svojo hrabro smrtjo plačal strahopetnost nesrečnega življenja.

V skednju je nastala grobna tišina, ko je duhovnik de Pannonie končal svojo zgodbo. Samo deček je zaradi močne ganjenosti težko dihal. Coudrin je končno ganjeno vzdihnil: Deo gratias! Hvala Bogu! Vsi trije so še molili za nesrečnega škofa, katerega je bila božja roka nazadnje vendarle našla; nato pa so legli na siromašno ležišče. Gospod